

Sarı

— irem-dogan · 05 Ekim 2025

Öyle çok kelime dolanıyor ki boğazıma...
Yutkunuyorum—ama konuşamıyorum.

Bir gün dinler misin suskunluğumu da?
Anlar mısın göz pınarlarımdaki dalgalardan hislerimi?

Neden yapasın, değil mi?
Ben, senin tuvalinde kaybolmuş bir fırça darbesiyim belki de.
Ne bir izim kalacak geriye, ne de bir renk.

Öyle çok şiir dolanıyor ki kalemime...
Kıpırdanıyorum—ama yazamıyorum.

Bir gün okur musun parmak izlerimi?
Anlar mısın kalbimdeki siyahın tadını?

Neden yapasın?
Ben, senin arzularında adını sayıklayan bir gölgeyim belki de.
Ne bir yankım kalacak geriye, ne de bir fısıltı.

Ama benim içimde yanıyor hâlâ ateşin.
Kavuruyor beni — benliğimi bile tanımaz oldum.
Tek bir şey kalıyor benden geriye...
bir ad:
Senin adın.

Sanki sensiz ben hiç var olmamışım gibi.
Sanki sensiz hiçbir anlamım yokmuş gibi.

Evet, inanabiliyor musun sevgilim?
Yaşadığım onca yangına rağmen...
tek kıvılcımına secde ediyorum.

Senin tek bir yalanına bile kanıyorum hâlâ—hayır, hayır... kanmıyorum.
Tapıyorum.

Sana dair her şey... benim duam, kutsalım, ayinim.
Ama ben...
ben, bir Tanrının önünde diz çöken küçük bir kız çocuğuyum hâlâ.
Ve o Tanrı, beni yine görmüyor.

Oysa hava, su, toprak ne kadar şanslı sevgilim.
Seni her an, her saniye görebildikleri için.

Bense, yanımdan geçen her rüzgarda seni arıyorum.
Her sokak başında senin duvarlarına çarpıyorum.
Ve kalbimin her atışında senin adını sayıklıyorum göklere.

Erken diyeceksin.
Bekle diyeceksin bana.
Neyi sevgilim?

Gözlerimdeki perdeyi bu renkler süslerken,
her resmi sarı görüyorken...
neyi bekleyeceğim ben?

Sen, yalnızca sarı değilsin—hayır, hayır.
Sen her renksin.
Çünkü sana sarılmadan önce... siyah bile silikti.

Sarı mı?
O...
çocukluk düşlerimde kalmış bir yalandı.
Ve ben, senin dudakların her kıvrıldığında...
bir kez daha inandım o yalana.